

CANT XIII. ROSA DE FOC

L'ODISSEU DE SAL

MÚSICA: LLUNÀTICS.
LLETRA: JORDI MARTÍ

*«La musa i la nimfa i la dama i la pia
s'arrenca el postís i la veu disfressada,
i surt la marmanyera endiablada
que empaita la monja i li crema el convent»*

Ets la filla de la impaciència
tragèdia vermella,
desassossec constant,
-«Tothora com boja»
diuen els de la baba,
a la recerca de la novetat:

«Dibuixa'm,
amb llapis de mil colors,
una cara amb la polla al nas.»
Tendra i tossuda, esperes, sola,
roses de Síria i gladiols florits:
«Cotecotecoté coté, cotecotecoté coté.»

Just ara que diuen
que fa tan mal temps
un pamet més amunt del mapa,
quan no es veu el sol al cel
ni fan l'ullet estels entre les palmes.

Tornaré, amb insistència,
trinjaré en mil bocins
autopistes d'asfalt finet,
m'hi trençaré les dents, el cap a cops,
les ungles dels dits, la pell del cos i tot

per retrobar-te, a poc a poc,
i equivocar-te un altre cop.

Tornaré a la Reial,
a menjar-te els morros a mossos,
amb l'esquena al Glaciar
i el cos al foc de la Rambla.

A tu, que ni quan creixes immensa
no et deixes enlluernar
per l'estètica del confort
ni l'integrisme de la modernitat.

I et fas plena d'ahir,
sense renunciar a ser teva
tant avui com demà.

Tornaré a la Reial,
a reviure el color de les façanes
de la porta de l'infern,
on fins i tot el gel em crema.

A l'avantsala del combat,
m'instal·laré al laberint
de les paraules adolescents,
sense Déu ni pàtria ni amo.

I et fas plena d'ahir, avui, demà.

Que el temps no esborri

l'insomni de les teves nits!

«i després el refàs més potent»